

Svedočenje Ljubiša Filipović

Ljubiša Filipović, raseljeno lice sa Kosova, živi u Crnoj Gori.

„Ja sam uspeo, uz pomoć Fonda Velike Britanije, da se u Prizrenu napravi deset kuća za povratnike. Te su kuće napravljene na starim temeljima, ali u te se kuće ni dan danas ljudi nisu uselili. Nema slobode kretanja, niko im ne garantuje bezbednost, nemaju škole na svom jeziku, nemaju zaposlenje i ne može čovek da opstane i da živi dole. Trebalo bi da se radi na pomirenju, na povratku, na trajnom povratku.

Verujem da, pre svega, prvo mora doći do pomirenja među narodom, pa je tek onda moguć povratak. Inače drugačije nikako.“

Ljubiša Filipović je svedočio na Desetom forumu za tranzicionu pravdu u Beogradu, 15-16. novembra 2014. godine.

Ljubiša Filipović: „Ja sam Ljubiša Filipović iz Prizrena. Inače sada živim u Sutormu, u Republici Crnoj Gori. Meni je iz moje uže porodice ubijeno ili nestalo tri člana.

Nikada nisam govorio o sebi i svojoj porodici. Ovo mi je prvi put. Uvijek sam govorio o drugim porodicama koje kao predsednik udruženja zastupam. Hoću prvo da kažem — mnogo je teško svim porodicama žrtava, pogotovo kada javno govore. Prethodnik koji je govorio iz sela Trnja kod Suve Reke... Za ovaj slučaj saznao sam tek na ovim sastancima, a ne dok sam bio na Kosovu. Izgubio je toliko članova porodice, to je jedna velika rana koja se teško može zaceliti. Ja sam u njegovom selu Trnju izgubio brata od strica, Žarka Filipovića. Ne izgubio, nego su ga kidnapovali 1999. godine. Nakon toga, u porodičnoj kući u Prizrenu maltretirali su, mučili, a onda odveli mog strica Pantu Filipovića, koji je bio zdravstveni radnik u bolnici. On je pomagao svima. Na nagovor komšija ostao je u Prizrenu. Nagovarali ga da ostane, da neće niko da ga dira, da će oni da ga zaštite. Kada su prolazile i dolazile razne paravojne i vojne jedinice kroz Prizren, tu su došli neki uniformisani, crnokošuljaši su ih zvali, ko zna odakle. Oni ga nisu znali, mučili su ga i zaklali. Najstarijeg brata su mi ubili u Maloj Kruši.

Ja sam uspeo, uz pomoć Fonda Velike Britanije, da se u Prizrenu napravi deset kuća za povratnike. Te su kuće napravljene na starim temeljima, ali u te kuće ni dan danas ljudi se nisu uselili. Nema slobode kretanja, niko im ne garantuje bezbednost, nemaju škole na svom jeziku, nemaju zaposlenje i ne može čovek da opstane i da živi dole. Trebalo bi da se radi na pomirenju, na povratku, na trajnom povratku. Međutim, sa ovakvim dešavanjima, ja ne verujem da će se iko ikada moći vratiti i da sretno i bezbedno živi dole kao što je ranije. Ali nadamo se boljoj budućnosti.

Verujem da, pre svega, prvo mora doći do pomirenja među narodom, pa je tek onda moguć povratak. Inače drugačije nikako.“